

Veckans diskussion: Jag har inte heller sett en enda guldbaggefilm

<https://www.svd.se/jag-har-inte-heller-sett-en-enda-av-guldbaggefilmerna/om/guldbaggegalan-2020>

De röda mattorna är **utrullade** och svenska folket ska än en gång försöka **lista ut** hur Jenny Strömstedt hinner gå på dem alla.

Men någonstans just där **upphör** också dessvärre **tillkomsten** av nya kollektiva minnen.

Det var P3 Guldgala i helgen, i måndags kväll följdes den av Guldbaggen. Snofsig Elle-gala har det också varit.

Expressen rapporterade hur kulturminister Amanda Lind hade **erkänt** att hon inte sett en enda av de Guldbaggenominerade filmerna.

”Många av de här filmerna går inte att hitta än förutom om man går på bio. Jag gillar att gå på bio, men de senaste åren har det mest blivit stora blockbusters med mina barn”, sa hon.

Man kan tycka att det är kulturministerns **förbannade plikt** att ha sett det gångna årets bästa svenska filmer, de är ju – **uppenbarligen** – inte ens speciellt många. Men vem, förutom några få professionella filmkritiker, **vågar kasta den första och ganska komplicerade stenen?**

Jag har inte heller sett en enda av de nominerade filmerna. Jo, en. Jane Magnussons ”Hasse & Tage – en kärlekshistoria” har jag sett. Men det räknas inte riktigt eftersom jag själv är intervjuad i den.

Det intressanta är dock hur ”Hasse & Tage” – som nominerades till ”publikens pris” – handlar mycket om det som gör våra traditionella kulturgalor så plågsamma just nu. Magnusson berättar ju inte bara om komikerparet och deras livslånga vänskap – filmen behandlar också **det svenska folkhemmet**, dess **hyfsat gemensamma värderingar** och hur det, **till synes, slogs i spillror** av Tage Danielssons bortgång och mordet på Olof Palme samma vinter i mitten av 1980-talet.

Det är ett **griftetal** över en tid, en era, då gammal som ung, höger som vänster, möttes i skrattet och delade gemensamma kulturupplevelser.

Årets riktigt stora skådespelarinsatser stod Guldbaggepubliken i bänkraderna själva för. Sällan har jag sett så många försöka åstadkomma en övertygande ”**insatt min**” om filmer de inte heller har sett, som om de hade repeterat ”insatta minen” framför spegeln i dagar inför galan.

Inget av detta är, tyvärr, speciellt konstigt.

Precis som 10-talet har eliminerat den politiska mitten har kulturen också gjort det men – likt ”Länge leve Bernie” – försöker mången kulturutövare inte låtsas om det.

I filmen är det kanske mest uppenbart eftersom det är dyrt att göra film, vilket kräver ekonomiskt stöd, och makten över detta är väldigt koncentrerad. Därför är det förstås betydligt mer kulturpolitiskt känsligt än om kulturministern har lyssnat på, säg, valfri P3 Guld-nominerad popsingel eller ej.

Kanske vore det därför också **ett illa valt tillfälle** för en kulturminister att hävda hur det under 2019 kändes mer relevant att hinna se – till exempel – ”Chernobyl” eller ”Älska mig” på sina respektive streamingtjänster?

Det blir ytterst talande att det man tar med sig från Guldbaggen är Lasse Åbergs rörande ord om sin vän Jon Skolmen, applåderna för den bortgångne kritikerlegenden Nils Petter Sundgren och bilderna från ”Smultronstället” med Bibi Andersson.

Man möts i – och blir nostalgiskt tårögd av – svensk films gamla meriter men framförallt i just gemensamma minnen. Men de är också minnen som inte är eviga, inte ämnade att leva vidare så värst länge till. Regissören Roy Andersson fick erfara det på plats i salongen.

Ibland blir minnet kortare för att det också så effektivt kan förenkla nuet. Några dagar före Guldbaggen hölls den årliga Elle-galan på ett lyxhotell i Stockholm. Samma hotell som för all framtid ju skulle bojkottas sedan de lät Sverigedemokraterna hålla kongress i dess lokaler. Men det är det väl ingen som upprörs av längre?

En gala i arrangemang av en modetidskrift som, om jag minns rätt, en gång i tiden närde ambitionen att vara både modern, inkluderande och progressiv.